

מִזְרָחָה מִזְרָחָה סִינְגְּלוֹןִים אַוְרִיסְטִים: הַרְבָּרְזִים

מענים יודעים כי הומורת הנקנית אלאניס פורסט היא לטענה אלנית פור-יסון*, ילידת קרבונ
חפץ-חמים, בת להשחתה רבענישם מזוהסת, אשורה לנקדה עם אביה להאר גירשו מאיתה, הלה
היא המשורת החודזיה, והדוענה בשעה המשפטו הוה בחת-טובין. בעט בקיהו נזריך באהז נרגול
צאת ספרה החדש שע אמרה יושטה שנותת ביין], נverbה משבחה **שרגא** ראיון בלבד עט אלנית
[אל-אגני] מה-יסון [פריזיט].

שרגא: ניחיל בשאלת הקצת ישירה: לא מפירען לך לטעותה בחת לטעותה "יודיסים"?

פֿוּ-יְסִיק: פענעם דבונת נשלחי שאליה זו. בפענעם הר אסון השיעי התקומטוט, מהאה: רצחין
לומר: איןך לא רודת מך והארזין כלומר בון. אבל... בום און יהוד שטלעה העם עצמי, תחרתת להקרן
הקריתן, קונה יון ברקן, אפיקו היברונו שרד-ארץ-ישראל בשם מלדת, מולדת, לטענער לא אהשה.
וואווע יהוועס וועשי בטנענעם וטוקויטן און ביטעלן באלאוותה וו אושען של פון-ויסון.

[שם: זומן] – פערכה **שרגא**.
שרגא: אבל בבל זאת, אתה לא פירבה לבקר בארא.

פֿוּ-יְסִיק: תדראה, ופי, אונטן אוניל באהה הדרה, אבל בנפשי אוני אונטם. תעד אורה פונגענס ארי
פונגה אונתנרו. האם יונעת שקענונג גדור הופדרה והמקיף בין ענטנאל ליעטם גננה מהגבנסות הופגענה
שבה שרחת עיבוד חודה ליל'באן בהו"ל דס וו-הצחָרָה.

שרגא: אעפֶר המשורת חותה בה-זעובי, פריסעה שיר בספרה האחורי. בשם: יהיתה לי בת ההי
בוגליה. האם נתון להשתיק מבר בחרידה פון הארץ גותה לקרע משתחתי.
פֿוּ-יְסִיק: פה זהאת אופתרכָה השער הוה לא פaddr עגלי וועלוי אלא געל היחסים בין בנטש יושאל

הושבנה.

שרגא: ואם ביחסו עספה הנסקיין. האם יש קשר עקומי בין דבריו. הלא שוויכנו נועשו אל השיריה.

מור-יוסוף: תhor הא, אפשר לומר שהרייתי, וגדרון רחוי, בפעם, בצל של אתי. או תבריה בנפל אותה של השירה של איטה, ואם תחפש רעבב תמצאה שיח בין לבי לאיי ב- C subtext – של אחד מעשרינו נראת בה מונת טר-ויסק הא לא משער *know what you* – מוגבהת שדרגא.]

שרגא: האם יlidhor בקידוש העשווה לדעתך על המשך התקירהה עליה?

אלינור בתומונסינ תחשע"ה. שיינט לבן-קענוקו.

שרגא: לשיטים האם יש בר בחשבות בדבר עלייה מהודשת לאירתיך
פּוֹר-יְוִסָּף: בודאי, בשינויו בית והძקע, בתרורה, בעבודה, בשפחה ובוגן. ובינו לבין אשון ועלינו למהוין

בפני קהל הייתה בשחיתת בני גזיקבא, שבט מטעמיט' בזוטונגסנגן. אין אפלול וכברת את מללות הפתמות ששורדו: 'אוֹאֶנְצָו אוֹאֶץ והשלום / בתורה,' בטעמה והוגן. ובינו לבין

בתרורה ביטנו אתן.

שרגא: אמר ותודה.

